

*De Goede-
Mom*

Het CADEAUTJE

G.F. CALLENBACH & N'JKERK

C. DE GOEDE-MOM

HET
CADEAUTJE

Geïllustreerd door Rein Stuurman

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

I

Ikke pikke porretje
De meester heeft een snorretje
De meester heeft een sik
Af ben ik.

Driemaal deunde het rijmpje uit de mond van Antje, de grootste van de vier meisjes. Ze stonden met z'n vieren op de speelplaats. Rie, Boukje en Greet volgden in spanning het aftellen van Antje.

Toen was het beslist.

Wild stoven ze uiteen.

Greet was het geworden, Greet, die zo draven kon.

Behendig glipten ze om Greet heen, Boukje sleurde Rie met zich mee en rende met een luide kreet weg, op de hielen gevolgd door Greet.

Het werd een wedloop.

Boukje minderde vaart, schoot plotseling achter een groep jongens, om dan toch in de armen van Greet terecht te komen.

„Tik,” hijgde Greet, buiten adem.
Boukje hing met de hand op haar zij tegen de muur.
Rie en Antje kwamen weer nader.
„Boukje is 'em,” zei Greet. Maar Boukje deed geen moeite de anderen verder na te lopen.
„Even uitpuffen, hoor,” zei ze en schoof de afgezakte strik in het haar wat omhoog.
Dan klonk plotseling de schoolbel. De grote schooldeuren sloegen wijd open, de speelplaats liep langzaam leeg.
Ook de meisjes gingen, haar mantels losknopend, naar binnen.
Ze zaten allen in de vierde klas bij meester Rutten.
In de gang praatten ze nog na.
„Morgen vroeger op school komen, hoor,” zei Rie, „we hebben maar een paar minuten gespeeld.”
„Ja, jij kan mooi praten, jij woont vlak bij de school.”
Boukje had nog meer willen zeggen, maar dat deed ze niet, ze dacht het alleen maar. „En jij hoeft geen aardappels te schillen voor je van huis gaat, of schoenen te poetsen.” Nee, dāt zei Boukje niet, dat deed je niet, ze wist wel wat ze ze liever deed.
Later onder de les moest ze daar weer aan denken. Ze zal nog vroeger opstaan morgen, 't was ook zo lang donker en zo koud; zo uit je warme bed, viel dat niet mee. Gelukkig was het al Februari, straks zou de lente komen.
Wat kon die Greet rennen, maar zij ook. Greet kon alles goed. Boukje bewonderde Greet. Maar Greet

was ook het dochtertje van dokter Gravestein. Moeder zei altijd: „Daar moet je niet naar kijken, kind, dan kom je altijd te kort.” Maar als het nou je vriendin was, dan moest je dat toch zien?

En nu was Greet al gauw jarig; ook weer zo iets moeilijks voor Boukje. Ze waren alle drie weer gevraagd, Rie en Antje ook, 't was heerlijk om daar bij Greet een hele middag te spelen; maar o, dat cadeautje! Dat moeder het niet begreep. Of zou ze het niet willen begrijpen, dat het zo naar was om het kleinste cadeautje te moeten geven. Boukje bloosde al bij de gedachte daaraan. Verleden jaar ook, een schrift met een potlood. En Antje gaf een beeldig flesje eau de cologne met zakdoekje, en zij een schrift met potlood, wat zielig lag het naast die mooie geschenken. Nee, dat mocht niet weer gebeuren. Daar moest ze wat op bedenken, of proberen moeder te overtuigen dat het zo erg voor haar was.

Boukje schrok op toen meester Rutten haar naam riep. De Bijbelse les was voorbij, en ze had niet geluisterd. Wat vroeg meester haar?

Verward zocht ze haar schrift, want de anderen hadden dat al voor zich.

„Beter opletten, Boukje,” zei meester en begon met de taalles.

II

't **W**as Woensdagmiddag, Boukje liep langs de winkel van Ritsema. Zij had haar kraag hoog op en haar sjaal over de kin getrokken, zo koud was het geworden.

Eerst leek het of de lente kwam na een lange vorstperiode, maar nu vroor het al weer. Jammer, vond Boukje, zij verlangde zo naar het voorjaar.

In de etalage lagen kanten kraagjes, gespen, linten en ook doosjes met beeldige zakdoekjes.

Zo'n doosje zou een geschikt cadeau zijn voor Greet. Die daar met die geborduurde schelpjes, of die koddige poppetjes; nee, die snoezige roosjes waren nog fijner, vijf en zestig cent. Boukje keek bedenkelijk, 't was een hele som. Toch zou ze vragen aan moeder of ze het geld uit haar spaarpot mocht nemen.

„Oehoe!” klonk het in de verte.

Boukje keek op en zag in de verte Rie en Antje, die haar wenkten. Ze stonden bij de trap die naar de benedendijk ging.

Boukje keerde zich nu helemaal van het raam af en liep op een draf naar haar vriendinnen.

„We gaan leuning glijen, Greet komt straks, die heeft eerst pianoles.”

Rie ging behendig op de spiegelgladde trapleuning zitten en roetste snel naar beneden. Boukje en Ant volgden. Rie kwam de trap al weer op. In een snel

tempo ging het, soms, elkaar stevig vasthoudend, die drie tegelijk.

Boukje was de eerste die er mee ophield, ze wou praten over de verjaardag van Greet.

„Gaan jullie mee naar het veer,” vroeg ze. „Straks komt de boot van Rotterdam aan.”

„Goed,” zei Rie, „maar we gaan in het veerhuis, hoor, 't is mij te koud bij het water.”

„Ja, als de veerman er tenminste niet is, de vorige keer zijn we er uitgejaagd,” zegt Ant.

Toen stapten ze stevig gearmd naar de rivierkant. Bij de winkel van Ritsema trok Boukje haar vriendinnen voor het raam.

„Kijk eens wat een snoezige doosjes met zakdoeken.”

„Die daar met de scheepjes vind ik het mooist,” zei Rie. Dan ineens vroeg Boukje het: „Wat geven jullie aan Greet op haar verjaardag?”

„Ik weet het nog niet, moeder gaat volgende week naar Rotterdam en misschien mag ik dan mee om wat te kopen voor Greet.”

„En ik mag een brede haarstrik geven,” vertelde Ant.

„En ik geef haar dat doosje zakdoekjes,” zei Boukje dan vastbesloten.

Hè, waarom kreeg ze nu zo'n kleur, en waarom bonsde haar hart zo? Wat had ze gezegd? Nu moest ze het ook doen, terug kon ze nu niet meer. Ze rilde en voelde zich zo vreemd. „Kom, we draven een eindje, ik ben zo koud geworden van dat stilstaan.” En voort gingen ze naar het veerhuis.

Er dreven in de Maas hier en daar nog wat ijsschotsen, maar de boten waren er weer, dat was dadelijk een veel aardiger gezicht.

Er wapperde weer wasgoed aan de lijnen op de platte schuiten.

In het veerhuis zaten een paar mensen te wachten op de boot. De meisjes keken enige ogenblikken voor het raam, maar toen waren ze het al weer moe.

„Ik ga naar Greet,” zei Rie.

„Ik ga mee,” besloot Ant.

Boukje had geen lust om mee te gaan. Ze ging liever naar huis en wou proberen van moeder toestemming te krijgen om de vijf en zestig cent uit haar spaarpot te halen.

„Kom je morgen vroeg op school?”

„'t Is zo koud 's morgens,” zei Boukje, „ik weet nog niet, hoor.”

„Daag!”

„Daag!” Ze gingen ieder een kant uit. Saai was Boukje de laatste dagen, dacht Rie, ook al goed, hoor, moest ze zelf maar weten, ging ze warempel naar huis op haar vrije middag, en 't was nog geen vier uur.

Boukje stak haar handen diep in de zakken. Terwijl ze naar huis liep wist ze het heel zeker, ze moest die zakdoekjes kopen, zij moest, zij moest, zij moest!

III

Toen Boukje thuiskwam zat moeder kousen te stoppen voor het raam.

De kachel brandde gezellig en Mientje, haar zusje, zat met haar pop op een stoof er voor.

Gezellig, dacht Boukje, en deed vlug haar mantel uit. Zij pakte haar breiwerk uit de kast en ging ook bij de kachel zitten.

„Wat ben jij gauw thuis,” zei moeder, die dat niet gewend was van Boukje.

„'t Was zo koud,” beweerde Boukje en begon ijverig

te breien. Als Ger nu maar niet al te gauw thuis kwam, dan kon ze het net even vragen aan moeder.

Ze wist niet hoe te beginnen, haar hart bonsde opnieuw. Moeder begon te zingen en Mientje zong mee:

Ook 's winters in de strenge kou
Is onze Heer zo goed
Die zo weldadig en getrouw
Zijn schepselen behoedt.

Hij trekt de mus een rokje aan
Van veertjes warm en dicht
En toont haar menig korrel graan
Die op de dorsvloer ligt.

„Zing je niet mee, Boukje?” vroeg moeder en keek eens even naar haar ijverige kind. „Waar zit je zo ernstig over te denken?”

Nu moest ze het meteen maar vragen, voordat de anderen thuiskwamen.

„O, zo maar over Greet haar verjaardag,” en dan vlugger pratend: „We zijn weer alle drie gevraagd, Rie, Antje en ik en nu wou ik zo graag vijf en zestig cent van u hebben of uit m'n spaarpot halen om een doosje zakdoekjes te kopen.”

Vol verwachting keek ze moeder aan. Maar moeder stopte eerst even door en dan pas antwoordde zij: „Hoor eens, Boukje, dat heb ik al vaker gezegd, geld voor dure cadeautjes hebben we niet, en uit je spaar-

pot halen doe ik liever ook niet, daar is het sparen niet voor. Vandaag is het een presentje, morgen weer iets anders, er is altijd wel geld uit te geven, en je weet: Vader moet er hard voor werken, ik zal wel eens zien wat we voor Greet bedenken, hoor. Maak maar iets voor haar, een aardige inktlap of zo."

Bij Boukje kwamen de tranen. „Ja, zeker weer zo'n snert-cadeautje als verleden jaar en ik voor spot staan als Ant en Rie iets moois geven; bij ons kan ook nooit iets."

„Dan blijf je maar stil thuis, als je meent voor spot te staan, wat helemaal niet waar is. Het zit niet in het geven van grote geschenken, nee, als daar je vriendschap door uit moet komen! Denk eens aan hetgeen de Heere Jezus zei over de vrouw, die een penning in de schatkist wierp, toen de anderen er allemaal veel meer in deden.

Jezus zei, dat die vrouw er meer in gedaan had dan alle anderen, want die waren rijk en zij gaf het kleine beetje dat ze had.

Dat ging nu wel niet over het geven van een cadeautje, maar het bedoelt toch dit: dat ieder geeft naar dat hij heeft. Je weet best dat vader en moeder zorgen hebben om jullie allen netjes te kleden en alles te geven wat er nodig is. Je spaarpot is voor later, als je op je eigen benen moet staan."

Boukje's tranen waren wel gedroogd, maar tevreden was ze niet, driftig tikten de breinaalden.

Moeder stopte verder aan haar kous; wat was Boukje

toch moeilijk, maar haar zin kreeg ze niet, het kon niet. Ze mocht Greet best iets geven, maar niet iets dat zoveel geld kostte.

Ineens schoot haar iets te binnen. Ze had op haar verjaardag van haar zuster die leuk geruite zakdoeken gekregen, er was ook een rode ruit bij, die zou ze aan Boukje geven voor Greet. De zakdoek was nog nieuw, voor haar zelf had ze dat rood wat al te opzichtig gevonden, voor zo'n meisje was dat heel anders.

Zij stond op en liep naar de linnenkast, haalde het pakje zakdoeken tevoorschijn.

„Moet je eens zien, Boukje,” zei ze blij, „wat ik hier nog heb.” Ze toonde Boukje de zakdoek. „Die mag jij aan Greet geven, hoor.” Boukje knikte en moeder zag dat ze niet blij was. Dat deed haar pijn, en zij zuchtte bedroefd, terwijl ze de zakdoek weer in de kast borg. Dit had ze nooit met de andere kinderen beleefd. Hoe kwam Boukje aan die hoogmoed, want dat was het toch, ze wou meer lijken dan ze was.

Langzaam liep ze naar de tafel terug en zocht de gestopte kousen van de tafel bijeen.

Buiten werd het rumoerig. Vader en Ger kwamen thuis van hun werk.

Boukje wist dat het nu voorbij was, haar kans verkeken. Ze kreeg geen vijf en zestig cent, en het moest, ze had het immers gezegd.

Als ze dat geld eens stiekem uit haar spaarpot haalde? Hè, wie fluisterde haar dat in het oor? Waarom bonsde haar hart zo?

Boukje praatte met zich zelf: „Wat zou dat nu. 't Waren toch haar eigen centen? Morgen nam ze haar spaarvarken mee naar de schuur, en dáár zou ze het geld er uit schudden, want het maakte zo'n lawaai.” Boukje stond op en ging druk stoeien met Mientje, want er was heel diep in haar een stem, die fluisterde, dat het niet goed van haar was om iets te doen wat moeder verbood; die stem was zo hinderlijk, daar moest Boukje heel hard over heen praten en lachen. Moeder keek bevreemd naar haar. Snapte je nu iets van zo'n kind, eerst huilen, en nu ineens die drukte. Ze was er zeker over heen.

Maar Boukje kon in bed maar moeilijk in slaap komen. Ze zag allerlei schimmen op de zolder, die haar bang maakten en toen ze eindelijk sliep, droomde ze dat haar spaarvarken, waarmee ze in de schuur was, een echt groot varken werd, dat boos naar haar knorde en beet, ze wou uit de schuur weg, maar kon de deur niet vinden en het varken werd steeds bozer. Ze draafde rond, al sneller, toen beet het haar en Boukje schrok wakker.

Zij bevoelde haar been of er echt niet in gebeten was. Nee hoor, ze lag in bed en Mientje sliep naast haar. Zacht pakte zij het handje van haar zusje, dat gaf zo'n veilig gevoel.

Zo probeerde ze weer in te slapen.

IV

In het schuurtje stond Vlekje, de geit, en schuurde met haar kop langs de houten schutting waarachter zij opgesloten was. Vlekje hoorde dat er iemand in de schuur was, en wou weten wie, daar had ze immers recht op?

Zij snoof voor de kieren van haar hok.

„Mèè.”

Boukje had de deur behoedzaam achter zich dicht gedaan, en was niet zoals anders naar Vlekje toegelopen om haar over de neus te kriebelen, zij gaf haar ook geen plukje hooi.

O, nee, al haar aandacht was bij het spaarvarken, dat ze onder haar mantel vandaan haalde.

Vlak voor het raampje ging ze er mee staan, dan kon ze dadelijk zien of er iemand door het tuintje naar het schuurtje kwam. Toen pakte zij het oude mes, dat op een balk van het zoldertje lag. Daar sneden ze gras mee voor Vlekje en de konijnen. Nu ging ze het gebruiken om er geld mee uit haar spaarpot te halen. Handig stak zij het mes in de gleuf en wipte er zo het eerste geldstukje uit; het was een dubbeltje.

Boukje schrok, daar ging de deur van hun huis open, vlug het varken onder haar jas, het dubbeltje in haar zak.

't Was Ger, hij liep de tuin al in. Dat hij juist nu naar de schuur kwam, wat vervelend. Boukje ging naar Vlekje toe, steeds Ger in de gaten houdend.

Vlekje stak d'r snoet omhoog, maar Boukje keek er niet naar, ze staaarde in spanning, met kloppend hart naar Ger, die nader kwam, de deur open deed en erg verbaasd keek: „Nou zeg, wat sta je daar stiekem?”

Hij pakte een mand, die aan een spijker hing en ging fluitend de deur uit.

Boukje zuchtte verlicht, wachtte tot hij het tuinpaadje uit was en ging verder met het mes in de gleuf.

De rest kwam er voorspoedig uit.

Nu moest het spaarvarken weer op z'n plaats in de voorkamerkast. Dat was nog een griezelig werkje. Nee, Boukje had er geen plezier in, 't was niet eerlijk wat ze deed. Maar het was toch haar eigen geld? Daar probeerde ze steeds het stemmetje diep in haar hart mee tot zwijgen te brengen.

Maar als het dan haar eigen geld was, dan hoefde ze toch niet in de schuur te gaan om het er uit te halen? En daar had Boukje geen antwoord op klaar. Nou ja, dat moeder het nu ook niet goed vond.

Behoedzaam liep Boukje door het modderige tuintje, diepe plassen stonden er en de grond was erg week.

De wind was hevig, en de wolken joegen snel.

't Lokte Boukje niet aan om buiten te blijven.

Ze glipte weer naar binnen en kwam ongemerkt in de voorkamer, waar ze het varken op z'n plaats zette.

Nu had ze het geld, geknoopt in de punt van haar zakdoek, vijf en zestig cent.

Zou ze nu meteen maar naar de winkel gaan? 't Was Zaterdagmiddag en wel gezellig om dan wat te gaan kopen. Maar het was nog wat vroeg, Greet was pas Donderdag jarig, dat duurde dus nog.... laat eens kijken.... Boukje rekende na, vijf dagen. Vijf dagen moest ze dus de zakdoekjes verborgen houden.

„Boukje!” riep moeder uit de keuken.

„Ja Moeder.”

„Je moet nog een boodschap voor me doen, hoor, maar doe je laarzen aan en je regenkapje op, want het regent.”

Even later stapte Boukje over de dijk, met de wind in haar rug. Ze moest haast draven, zo duwde de wind haar voort.

Bij het veer stonden veel jongens en mannen. Het water was hoog, en ze waren bezorgd voor de dijken. Dat was iedere winter weer angstig, het hoge water, en nu stormde het zo!

Even bleef Boukje bij een groepje mannen staan en luisterde naar wat ze zeiden.

Ze hadden het over eb en vloed, over het kisten van de dijk en dat het wel eens werken kon worden, vannacht.

Brrr. . . bij zo'n storm werken aan de dijken, dat leek Boukje griezelig toe. Ze keek nog even naar het hoog opspattende water en liep dan door.

Bijna altijd als de sneeuw en het ijs weg waren, werd het water hoog, eigenlijk ook geen wonder vond ze, als al die sneeuw aan het smelten ging.

Daar was de winkel van Ritsema.

Zou ze nu meteen maar naar binnen gaan en de zakdoekjes kopen?

Het doosje lag nog in de etalage! Ja, ze ging, langer wachten deed ze niet, als ze eens verkocht werden voor volgende week Donderdag! Maar eerst moest ze het geld uit de zakdoek knopen en in de portemonnaie van moeder stoppen, het zou mal staan in de winkel om geld uit je zakdoek te halen.

Boukje was wel een beetje zenuwachtig toen ze met het pakje de winkel uitliep.

Maar zij gaf niet het kleinste cadeautje aan Greet, nee, dat gebeurde nu niet.

Toch had Boukje geen prettig gevoel over zich. Kwam het door die donkere wolken, of die gierende wind? Waarom hoorde ze nu moeder weer zeggen: „Denk eens aan den Heere Jezus, wat Hij zei toen dat arme vrouwtje een penning in de schatkist deed.” Moeder had verdrietig gekeken.

Daar kwamen vader en Ger aan.

„We gaan nog even naar de stand van het water kijken,” zei Ger gewichtig. Vader had een touwtje om z'n pet gebonden, een pet woei ook zo gauw af. Boukje liep door.

Als het hoog water werd, hoefde ze niet vroeg naar bed, gezellig wel.

Het laatste eindje ging ze op een draf.

Voor ze naar binnen ging bracht ze het doosje zakdoekjes in de schuur, daar lag het veilig op het zolder-tje. Tegen het vuil worden wikkelde ze er eerst nog een oude krant omheen.

Vlekje stommelde in z'n hok, en vroeg om aandacht. Maar Boukje zag of hoorde haar niet.

's **A**vonds lagen Boukje en Mientje in de bedstee van vader en moeder. Ze hoefden nog niet naar boven, want ze waren bang voor de storm.

Mientje hilde af en toe, en Boukje trachtte haar te kalmeren. Maar zelf was ze ook angstig. Ze moest maar steeds denken aan dat plaatje uit het boek over de overstroming. Op dat plaatje lag een vrouw in het water, haar haren waren los en zij hield een kind boven het water uit. Iedere keer als Boukje haar ogen sloot, zag ze dat angstige kindje en die radeloze moeder.

Nee, haar ogen deed ze niet dicht.

De deuren van de bedstee stonden op een kier.

Moeder zat bij de kachel. Vader en Ger waren naar de dijk gegaan, ze moesten helpen de dijk versterken. Er waren verschillende zwakke plekken, zakken zand moesten gehaald worden. Er was veel werk. Vader had bezorgd gekeken. Moeder had ook geen rust, dat zag ze wel. Iedere keer liep moeder naar de deur en dan hoorde Boukje haar praten met buurvrouw, die zeker ook al angstig was.

Mientje hilde.

Nu kwamen vader en Ger weer binnen. Vader sprak zenuwachtig over de boel klaarmaken en naar boven gaan.

De buitenste polder was al vol gelopen, op twee

plaatsen was de dijk daar doorgebroken, nu waren zij aan de beurt.

De dijk was slecht en het water kwam nog op.

Boukje wou bidden, stil onder de dekens, maar zou de Heere haar gebed verhoren? Was ze niet vreselijk slecht geweest, was dit geen straf van God? O, Boukje voelde zich schuldig. En haar zakdoekjes lagen in de schuur.

Als het water nu eens kwam, dan waren ook de zakdoekjes weg.

Hoor, daar was Vlekje, die werd in de keuken gezet. Zou het dus heus zo erg zijn?

Moeder nam de huilende Mientje op en zei tegen Boukje dat ze ook op moest staan.

Ze werden aangekleed, en moesten naar de zolder.

Boukje moest helpen verschillende dingen naar boven te dragen.

Moeder pakte de linnenkast uit.

Zou ze moeder vertellen van de zakdoekjes en vragen of ze ze halen mocht? Maar nee, o nee, dat durfde ze niet.

't Werd een vreselijke rommel op de zolder. Vader en Ger brachten ook van alles boven. Zou er werkelijk een overstroming komen? En zouden ze dan verdrinken? Nee, o nee, dat niet, op de zolder kon het water niet komen, dat was toch veel te hoog.

En als ze nu toch eens verdrinken moest, dan had ze dat erge gedaan, stiekem iets gedaan wat niet mocht:

Moeder bedrogen. Nee, niet sterven, niet verdrinken. Wat was Boukje bang, ze stond te trillen en werd erg bleek. Moeder zag het en gaf haar een kopje warme anijsmelk.

„Hier,” zei ze, „drink jij eens, kind, je moet niet zo

bang zijn, je weet toch dat God voor ons zorgt. Hij is immers bij ons, ook op de zolder.”

Mientje vroeg: „Zal ik bidden, Moeder?”

Moeder knikte en Mientje knielde op de zolder en bad: „Lieve Heere, wilt U alstublieft op ons allemaal passen en wilt U het water weg doen en het niet op de zolder laten komen? Amen.”

Moeder streekte Mientje over haar bolletje. „Jij bent een lieve meid, hoor.” Zou Boukje het nu maar vertellen en dan ook bidden? Maar dan begon haar hart weer zo te bonzen. O, nee, ze kon het nog niet zeggen, straks misschien.

Daar was buurman weer. Hij riep iets en was dan weer weg.

Het water kwam, vader riep het naar boven en moeder liep vlug de trap af.

Boukje ging op de bovenste trap van de trap zitten, zij had haar mantel aan, toch rilde ze van de kou.

Daar kwam Vlekje naar boven, en de konijnen van Ger. Moeder volgde met het vloerkleed uit de voorkamer.

Wat was moeder flink, en die fijne moeder had zij bedrogen! Zacht begon Boukje te huilen.

„Kind, zit toch niet op die koude trap, ga liever in bed zitten met Mientje.”

Wat zag moeder bleek.

„Kan ik niet helpen, Moeder?”

„Nee kind, niet beneden tenminste, door lief bij Mientje te blijven help je ons al.” Weg was moeder al weer. 't Werd nu een vreselijke bende op de zolder. Vlekje stond in een hoekje en keek wat bang. Mientje zat met haar liefste pop op de rand van het bed. Boukje ging naast haar zitten.

„Waarom huil je?” vroeg Mientje. „Ik heb toch gebeden en dan hoef je niet bang meer te zijn.”

Ja, Boukje was wel bang, Boukje kon niet bidden.

Boukje durfde niet bidden zolang ze dat erge niet aan moeder verteld had.

O, wat strafte de Heere haar nu. Haar zakdoekjes weg in het schuurtje, straks in de modder onder dat vreselijke water, de mooie roosjes besmeurd en vies. Vader, moeder en Ger kwamen met een laatste vracht in hun armen naar boven en bleven er nu. Af en toe gingen ze boven aan de trap kijken hoe het water klom. De trap werd steeds korter, het water steeg langzaam maar zeker.

Moeder was nu ook verdrietig, vermoeid zat zij op een stoel. Vader probeerde haar te troosten en zei, dat het alles wel mee zou vallen, en dat de meeste meubelen toch boven waren.

Ger bleef boven aan de trap zitten en riep als er weer een traprede onder water verdween. „Nu nog zes, Vader!” Boukje schrok en vroeg angstig: „Maar we moeten hier toch zeker weg, Vader, straks komt het water op de zolder.”

Plotseling was er een harde boenks vlak bij hun zolderraam. Ze schrokken allen op en Mientje hilde luid van de schrik.

De wind rammelde aan het luik. Toen hoorden ze stemmen. Vader deed behoedzaam het raam open.

„Voorzichtig,” zei moeder, „als de wind het raam uit je vingers rukt slaat het kapot.”

't Was de buurman; hij en z'n vrouw waren gehaald met een roeiboort, en nu voeren ze langs hun raam.

„Gaan jullie er vandoor?” riep vader. Boukje was ook

al bij het raam, trok vader aan z'n mouw en zei: „Vader, vraag of ze ons ook halen, ik ben zo bang.” Moeder trok Boukje van het raam weg. „Laat dat nu maar aan vader en moeder over.”

Vader praatte nog even en sloot dan het raam. Z'n haren waren over z'n voorhoofd heen gewaaid en hij zag er uit of hij gestoeid had.

„Ze komen ons straks met een grote roeiboot halen, dan gaan we naar tante Greet, ze is op de dijk met oom Rien om ons op te wachten.”

Moeder kwam blij overeind: „Hè, dat is aardig van Rien en Greet,” en ze liep heen en weer. Ze zou van alles mee willen nemen, maar vader zei: „Nee hoor, dat gaat niet, wat kleren, de konijnen en Vlekje, meer zal niet gaan.” En ineens dacht Boukje opnieuw aan haar zakdoekjes in de schuur, ze was die even vergeten, doordat die roeiboot langs kwam.

Moeder pakte linnengoed in een koffer, Boukje hielp haar en droeg stapeltjes aan.

„'t Water staat stil, Vader!” riep Ger van z'n post bij de trap. „Nog twee treden zijn er droog.”

„Ja,” bromde vader, „maar we kunnen toch niet op de zolder blijven zitten vannacht.”

In spanning verwachtten ze de komst van de roeiboot. Ze hadden het nodige bijeengezocht en zaten nu stil tussen het hoogopgestapelde beddegoed.

Morgen zou vader zoveel mogelijk gaan halen.

Toen de boot er was beleefde Boukje nog angstige ogenblikken. 't Was griezelig om uit het zolderraam

in zo'n schommelende boot te moeten stappen.

De wind was niet zo ruw meer en de wolken dreven minder snel. De maan gluurde er tussendoor, en daardoor kon Boukje zien wat er gebeurd was die nacht.

Ze zag alleen daken boven het water uitsteken. Hier en daar flikkerden lichtjes, het waren de roeiboten waarmee de mensen uit hun huizen gehaald werden. In de verte was de dijk, daar moesten ze heen. Eindelijk kwam Vlekje door het raam. Ger praatte tegen haar, en de boot schommelde hevig, door het tegen-spartelen van de geit.

Boukje en Mientje gilden en grepen elkaar vast. Gelukkig, Vlekje werd een beetje kalmer en moeder was er ook al in. Daarna kwam vader met de koffer. Henk Stolt, die hen haalde, ging toen ook zitten en sloeg met de riemen in het water.

Een wonderlijke tocht zo midden in de nacht. Waar zouden ze nu overheen varen? Misschien wel over het priëltje van vrouw Riemers of over de schuurtjes.

Daar dreef iets in het water. Wat was dat? Ger, die de lantaarn vasthield, lichtte bij. „O,” zei Henk Stolk, „een stuk van een kippenhok.”

Op de dijk waren veel mensen. En ieder wou helpen, maar toen ze oom Rien gevonden hadden, gingen ze gauw naar tante Greet.

't Was een hele optocht. Boukje had Mientje, die haar pop nog steeds stevig vasthield, bij de hand. Ger

trok Vlekje aan een touw. Zij snapte er niets van en weigerde af en toe vooruit te gaan, maar al ging het langzaam, ze kwamen toch bij tante Greet en die had een grote kan warme melk op de kachel staan, en een schaal gesmeerde boterhammen op tafel.

Mientje werd meteen in bed gelegd, zij sliep dadelijk in.

Boukje keek op de klok, wat mal, halftwee in de nacht en dan boterhammen eten.

„Ik zou nu ook maar gauw naar bed gaan,” zei tante. Voor moeder en Boukje was een ledikant, maar voor

vader en Ger was een bed op de grond gemaakt. Gelukkig, dat het niet zo erg koud meer was.

Toen Boukje met moeder in bed lag en moeder haar hand pakte, snikte ze.

Moeder dacht dat Boukje huilde om het water en van vermoeidheid. „Kom, Boukje,” troostte zij, „alles komt weer goed, het water zakt weer weg, en de polder wordt leeggemalen als de dijk gemaakt is, alles droogt dan weer op.” Maar Boukje snikte steeds erger. „Nee, nee, daar huil ik niet om, 't is om de zakdoekjes ik.... ik.... heb.... de zakdoekjes toch gekocht en.... 't geld uit m'n spaarpot gehaald en nu zijn ze weg, voor straf, en ik heb er zo'n spijt van.” Boukje schokte en huilde maar door.

Moeder begon er iets van te begrijpen. Alleen dat laatste, daar snapte ze niets van. „Zijn ze nu weg?” vroeg ze. „Ja,” snikte Boukje, „ze zijn in de schuur, waar ik ze verstopte op het zoldertje, en nu zijn ze in het water.”

Moeder zei een poos niets, ze liet Boukje huilen, wel hield ze de hand van Boukje vaster in de hare.

Even was ze teleurgesteld in Boukje. Begreep Boukje dan niet, dat als zij werkelijk het geld er voor had, zij haar dat doosje wel had laten kopen? Wat was het heerlijk geweest voor Aaf, haar oudste dochter, dat ze een spaarpot had toen ze de deur uitging en een boel nieuwe kleren moest hebben.

„Kom,” zei ze tegen Boukje, „nu niet meer zo huilen, 't is goed dat je berouw hebt, en niet alleen huilt om

het verlies van de zakdoekjes. En hoor eens, Boukje, vraag, voor je gaat slapen aan den Heere of Hij je zonde wil vergeven en of Hij je een eenvoudig hart wil geven, want jij wil wel eens meer lijken dan je bent, en dat is niet goed, daar kom je mee op verkeerde paden. Al is jouw vader geen dokter of een andere rijke mijnheer, toch kun je trots op hem zijn. Denk eens hoe flink jou vader is om voor ons allen zoveel geld te verdienen als we nodig hebben. Hoe hij mooie meubelen kan maken. God geeft ons allen een plaats in het leven."

Boukje ging op haar knieën, ze kon nu weer bidden. Er was een blij gevoel in haar toen ze haar hoofd op het kussen legde.

Moeder was niet boos, dat begreep ze en allen waren gered uit het water. Alleen de zakdoekjes waren verdronken.

„Moeder,” vroeg ze dan plotseling, „hebt u die rode ruitzakdoek ook meegenomen uit de linnenkast?”

„Ja, Boukje, maar nu gaan slapen, hoor. Dat komt alles wel terecht.”

En toen duurde het geen vijf minuten meer voor Boukje sliep.

VI

Boukje!”
„Ja Moeder.”
„Hier zijn Ant en Rie, maak je wat voort?”

Boukje was bijna klaar, hè, die strik zat eigenlijk niet

mooi, nog maar eens overdoen. Zo, nu moest het maar goed zijn.

Nu nog het pakje met de zakdoek, waar had ze dat gelaten? O, daar op die stoel.

Toen ging het holderdebolder de trap af, jammer dat ze van deze leuning niet kon glijden.

Tante Greet keek lachend op toen ze Boukje hoorde. „Wel, wel, wat een deftige tante; d'r Zondagse jurk aan, en zo'n mooie strik in het haar.”

Rie en Antje zagen er ook al zo feestelijk uit.

„Laat eens zien jouw cadeautje,” zei Ant. Boukje deed het elastiekje van haar pakje af en bloosde wel een beetje toen ze zei: „Die van Ritsema zijn het niet, hoor.” Moeder knikte haar bemoedigend toe, en toen was al haar verlegenheid weg.

Ze bewonderde de strik, die Ant gekocht had en de melkbeker van Rie. Rie vertelde dat ze, wanneer het water niet gekomen was, een mooier cadeau had mogen geven.

„Nou maar,” zei tante Greet, „je zult eens zien hoe blij Greet is met al die prachtige spullen!”

„Niet te baldadig zijn, hoor Boukje, laten de mensen geen last van jullie hebben vanmiddag.”

„Nee Moeder.”

Daar gingen ze met z'n drieën over de dijk. Ze zetten er een stevige pas in.

Het water was er nog. Wel was het al een stuk gezakt. De meisjes letten er niet meer zo op als in de eerste dagen.

Toen was het een pretje.

Er waren veel mensen komen kijken en er was een open-schaal collecte gehouden.

Toen ze het huis van de jarige Greet naderden, zagen ze dat er al meer kinderen in de tuin waren. „Dat zijn zeker de nichtjes van Greet. Vanmorgen vertelde ze dat er drie zouden komen,” zei Ant.

„Oekoe!” seinde Rie. Ja hoor, ze waren opgemerkt. Juichend en met de armen zwaaiend kwamen zij hen tegemoet.

„O, Greet, al weer pakjes!” riep Elsje, een van de nichtjes.

„Niet uitpakken hier op de weg,” en Greet trok ze allen mee de tuin in.

De deur ging al open. Ant begon te zingen:

„O, wat zijn wij heden blij”,

de anderen vielen bij:

„Greet is jarig, Greet is jarig,
Greetje is jarig in onze rij.”

Mevrouw liet ze lachend binnen, en volgde de vrolijke groep in de kamer.

„O,” schrok Boukje, „we hebben Greet nog niet eens gefeliciteerd.”

Ze pakte de hand van Greet en schudde die overdreven hard.

„Gefeliciteerd, Greet en hier heb je een cadeau.”

„Nee maar,” grinnikte Rie, „dat waren we bijna vergeten.”

Toen, wat kalmer, feliciteerden ze ook de moeder van Greet en de pakjes werden opengemaakt. De melkbeker en het haarlint kregen bij de andere geschenken op het tafeltje een plaats. Met de zakdoek bleef Greet in de handen staan.

Boukje keek wel een beetje gespannen naar het gezicht van Greet toen die de zakdoek openvouwde. „Snoezig, Bouk, kijk, Moes, wat een leuke ruit, wacht, ik doe hem in het zakje van m'n nieuwe jurk.” Mooi stond het, vonden ze allemaal. En Boukje zag dat men ook met kleine geschenken blij kan zijn. 't Werd een heerlijke middag.